

Børne Blad

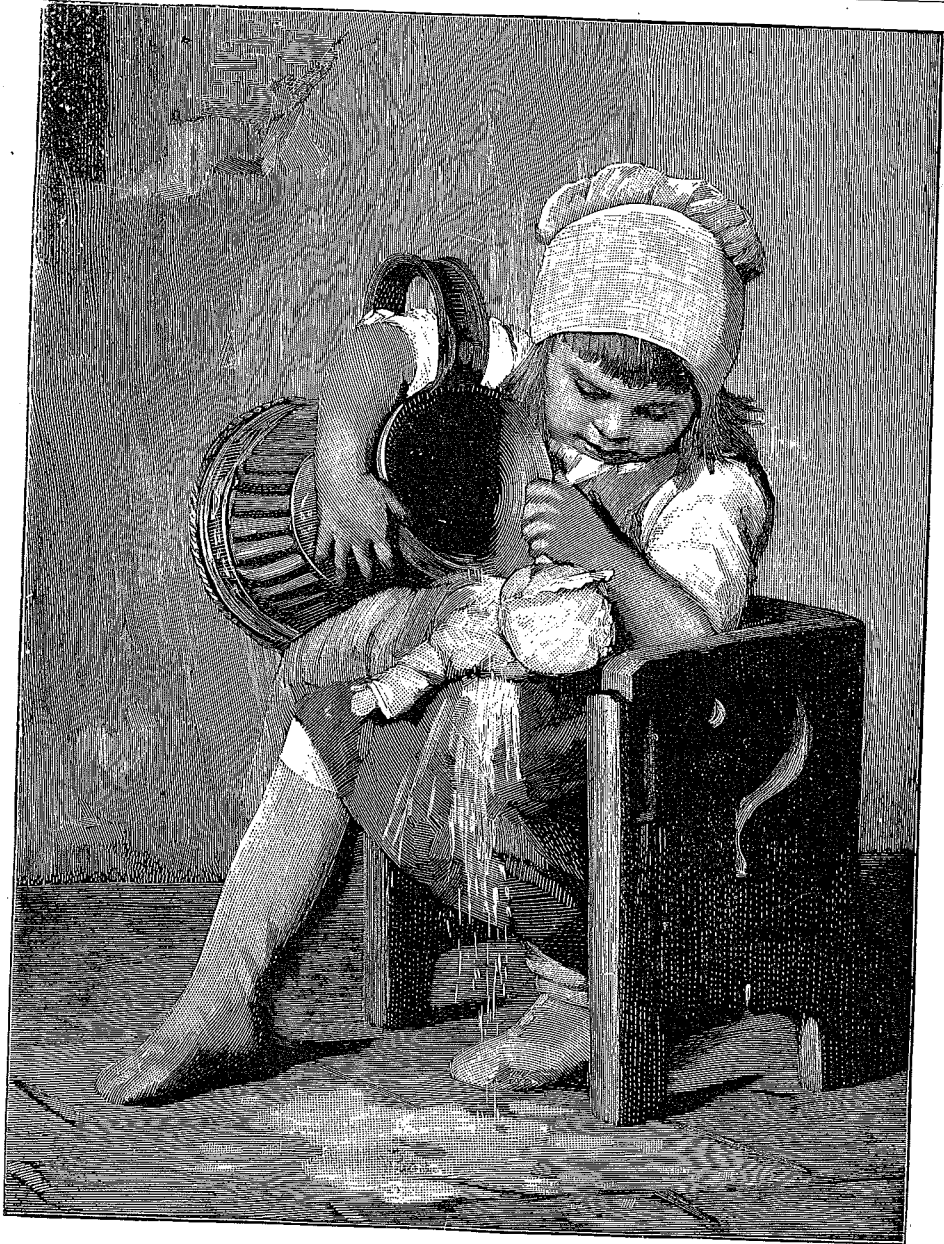

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

22de november 1896.

22de aarg.

I bedste mening.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfræd. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decrah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decrah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

45. uøkke.

Hustablen. V.

Om egtefolks pligter.

ABC-klassen: Vige saa skal I mænd leve med eders hustruer, som med den sbagere del, med forstand og bevise dem cere, da ogsaa de er medarvinger til livets naade-gave.

Katekismus-klassen: Alt under dette stykke i katekismen.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og sp. 113 i forklaringen.

P i n k.

(Bbh. 51 og Josef og Maria).

— I gamle dage, fortælles der, levede en from mand, som ofte bad Gud om, at han maatte faa vide, hvorledes han skulde indrette sig for at kunne leve lykkelig i egteskabet og bestyre sit hus vel. Da saa han i et syn tre engle. Den første knælede og bad: „Jeg opløfter mine siene til bjergene, hvorfra min hjælp kommer“. Den anden havde et græb, hvormed han grov rødder op af jorden, saa hveden løb ham ned over ansigtet, han sagde: „I dit ansigts sved skal du æde dit brød“. Den tredje samlede rødderne i et traug og sagde: „Svad man samler sammen, bliver stort“, og har den den i et libet hus, hvor alle tre engle boede sammen. Dermed forsvandt synet. Dette er smukt og behøder: Skal vi kunne leve et lykkeligt familieliv, maa vi først bede, for det andet arbejde, og dernæst spare og endelig bo sammen i enighed og kærlighed.

— Paul Gerhard, evangelisk lutherisk prest i Berlin, blev i aaret 1666 affat fra sit embede, fordi han ikke med god samvittighed kunde rette sig efter kurfyrst Fredrik Vilhelms forordninger, som tilstiftede en forening af den lutheriske og reformerte kirke i Preussen. Ved denne anledning har hans fromme hustru, Anna Maria, nebtagnet følgende i sin bibel: „6te febr. 1666. Idag

er min kjære mand affat fra sit embede. Ogsaa denne prøvelse! Min kraft er ringe; men Herren ved jo, hvormeget jeg endnu kan bære. Guld ud, min Gerhard, skal dig ikke ved Kristi evangelium og aflæg bestandig et godt vidnesbyrd for mange vidner. Jeg følger dig i fattigdom i ørken, i nød og død. Frygt ikke for dem, som kan ihjelslaa legemet, men ikke kan dræbe sjælen. Gerhard, jeg ved, du roser dig albrig; thi du er sagtmodig og hdmig af hjerter; men nu skal du rose dig høit og tydelig, rose dig af den Herre Jesus Kristus. Bliv tro, se ikke til mig og bore børn; uden Guds vilje falder jo ikke en spurv til jorden, vi skal ikke dø af hunger. — Gud signe dig, min Gerhard! Nu føler jeg ret, hvor stor du er, og hvor ringe jeg er, din stakkars hustru.“

— En from bergmandskone i Freiberg havde en ond og slem mand. Engang havde han indbudt nogle ryggesløse kamerater til sig, og i deres nærværelse begyndte han at slaa sin hustru og befalede hende under slagene, at hun skulde synge dertil. Da sang den stakkars kone:

O Jesu, du, som kom herved,
At stifte fred og kærlighed,
Udbred dit rige vidt og bredt,
Forbind os alle ret til et,
At vi med dig og dine maa
Til evig tid i samfund staa.

Hendes sang gif den ugubelige mand og hans ryggesløse gæster saaledes til hjerte, at de begyndte at græde.

— En mand med et venligt og stille sind levede i et mindre godt forhold til sin hustru, der var meget heftig og opbrusende. Behøvet herover søgte han raad hos en skolelærer. Denne spurgte ham, om han læste Guds ord i sit hus. „Nei“, svarte manden, „jeg er den eneste, som læser noget; men jeg har ingen bibel og har ikke raad til at skjøbe nogen.“ Skolelæreren gav ham da en bibel, mod at han lovede, øver morgen og kvæld at læse et kapitel deraf for sine husfolk. Dette gjorde han da, og til hans store forundring hørte konen opmærksomt til, og Gud der albrig lader sig uden vidnesbyrd, virkede ved ordet paa hendes hjerte, saa hun begyndte at omgaaes sin mand med større sagtmødighed. Fred og enighed og velbære blev raabende i det nylig saa ulykkelige hjem. Børnene fik en kristelig opdragelse, og husfaderens glæde var ubeskrivelig. Ogsaa konen takkede Gud for den forandring som var skeet. „Med Guds ord kom ogsaa Guds velsignelse ind i vort hus“, sagde hun ofte.

— Da den vise kong Alfons af Neapel, om hvem det fortælles, at han 14 gange havde læst sin bibel fra perm til perm, blev spurgt om, hvorledes enigheden mellem egteskabet kunde bevares, svarte han: „Naar hustruen er i tum i rette tid, og manden er døv i rette tid.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

45. Lesson.

TABLE OF DUTIES. V.

Duties of Husbands and Wives.

ABC Class: Ye husbands, dwell with your wives according to knowledge, giving honor unto the wife as unto the weaker vessel, and as being heirs together of the grace of life (1 Pet. 3. 7).

Catechism Class: The Duties of Husband of Wives according to the Catechism.

Explanation Class: Same as above, and Qu. 133 and 134.

SUGGESTIONS.

— A count, who was celebrating his wedding, had, in addition to the nobility, also invited the sheriff of the place, who was a plain man, indeed, but a man of good understanding and a true Christian. The noblemen came with many costly presents for the bridal couple. Finally the sheriff also came and handed them a small locket, saying: "My grandfather, who once stood in the service of Holland, left me this as a keepsake. This is my present to you on your day of joy. May you wear it in good health, and may God give you his wisdom." The count opened the locket and found within a silver coin, struck by the Dutch to commemorate the peace made with England. On the reverse were a pair of oxen with the legend - *Juncti valemus*, which means, "With each other we are strong." On the obverse were a pair of earthen jars, floating on the sea, with the legend "*Collidentes frangimur*," which means "Against each other we break in pieces." The count showed this to his young spouse, and said: "We have received many beautiful gifts, but the sheriff has certainly not given us the poorest one."

— A woman from the country came to William Hutton one day, and told him that her husband treated her shamefully, seemed to prefer the company of others and spent his evenings away from home. All this made her very unhappy. She knew Hutton was a wise man, and, therefore, she had thought, that he would be able to give her a plan, by which she could regain her husband's affections. "I will give you a very simple remedy," Mr. Hutton replied, "but one that has never failed to accomplish its purpose. Always greet your husband with a pleasant smile." The woman thanked him and departed. A few months afterwards she returned and brought a present for Hutton, which she begged him to accept. With tears of joyful gratitude she told him, that she had followed his advice, and that

her husband was cured. He no longer sought the company of others, and treated her with the greatest kindness and consideration. In fact, she had completely regained his love through Hutton's simple remedy.

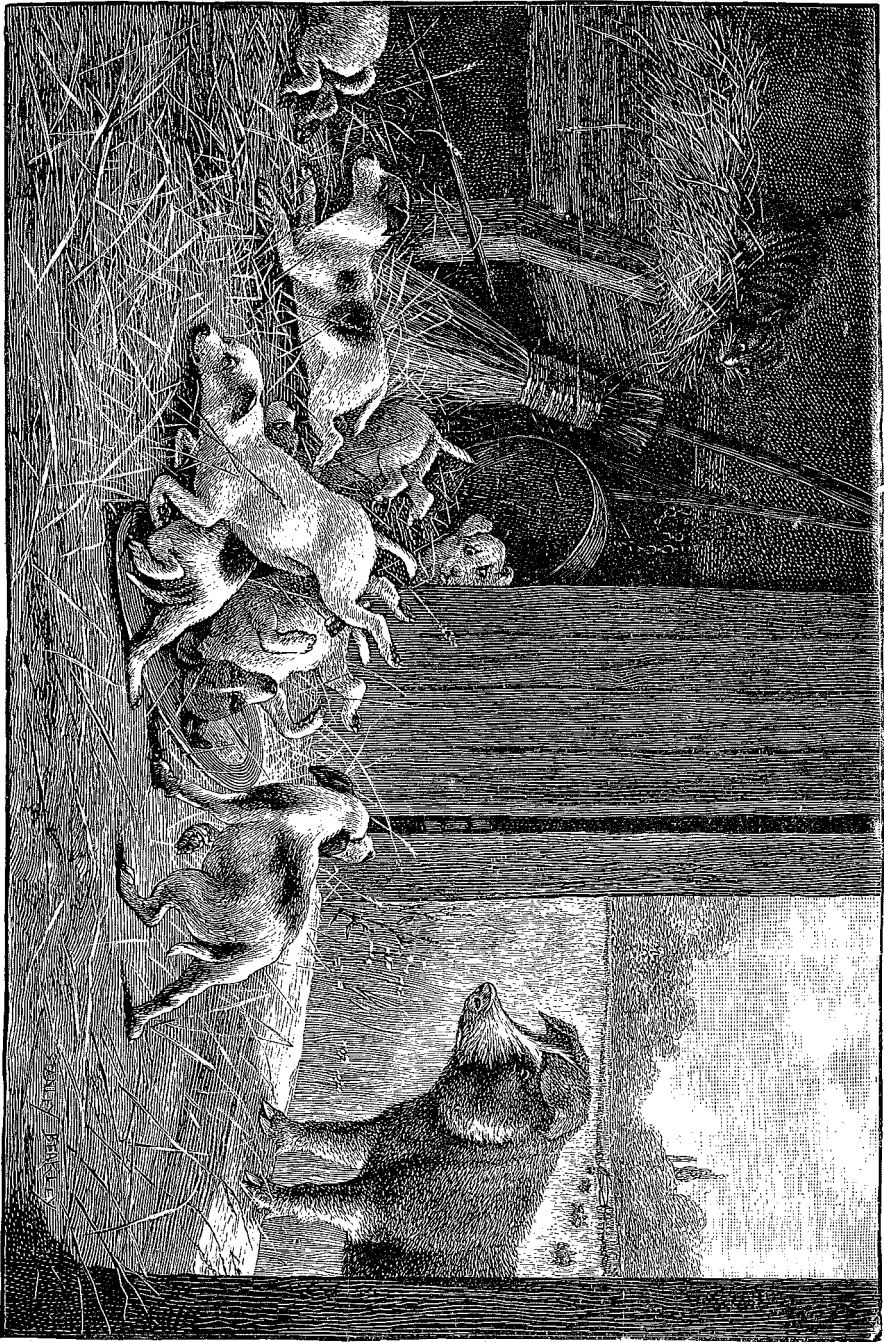
— A pious mother gave her daughter, who was married to an unbelieving and debauched man, the following advice: "Speak sometimes to your husband of God, but speak oftener to God concerning your husband."

— A pious woman at Eisleben, having been beaten by her brutal husband, retired to her chamber and wept bitterly. Her husband scolded her because she "cried like a baby." She answered: "Is it not better that I weep over my misfortunes alone, than if I should publish them on the street?"

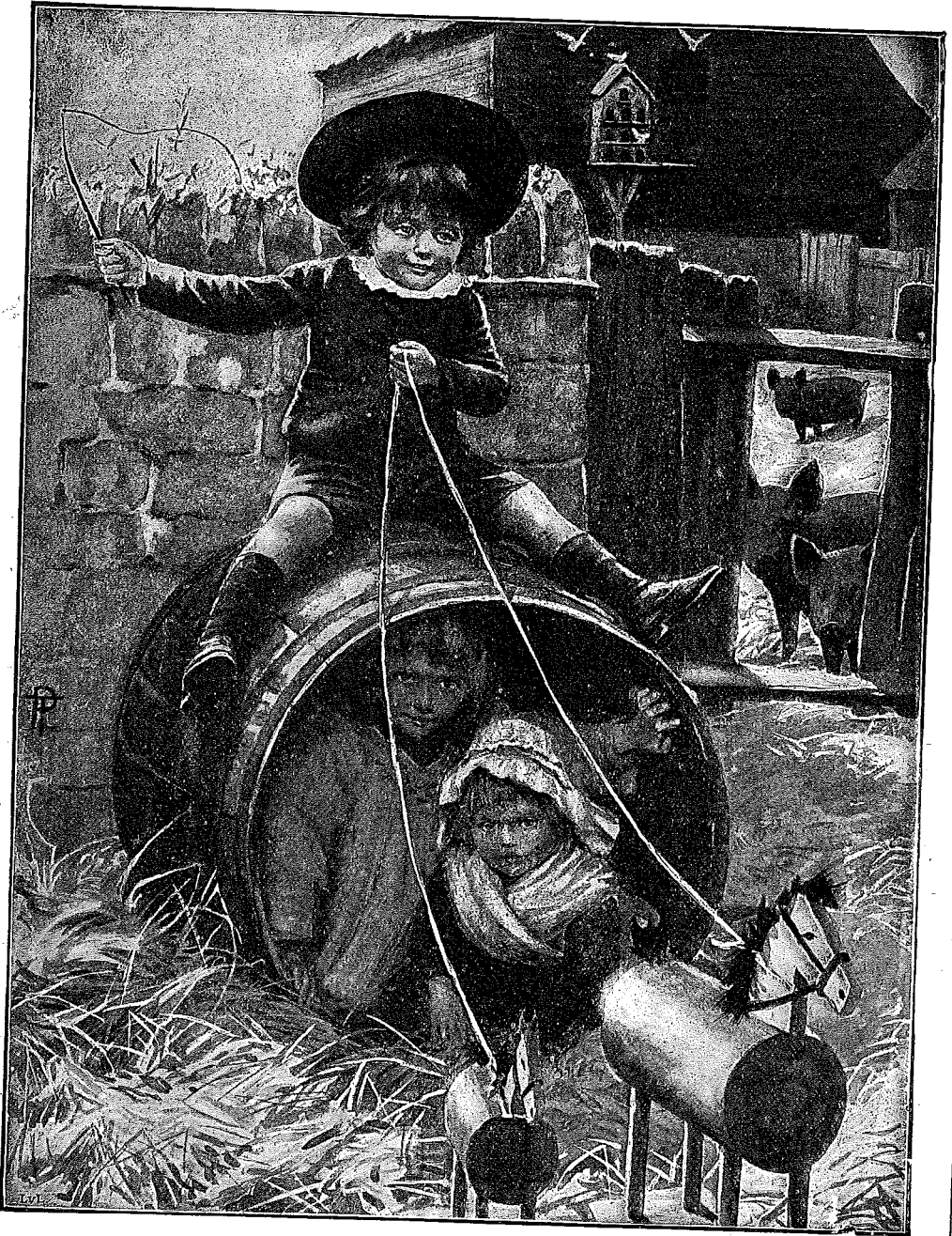
— Also in married life the truth holds good, which is illustrated by the following story:

The north-wind and the sun once made a wager as to which was the stronger. They agreed that the one who could remove the cloak from a traveller, who was just then passing, should be declared the victor. The north-wind then began to blow with all his might, but the harder he blew the closer did the traveller wrap himself in his cloak. Finally the north-wind had to give up, much fatigued by his mighty efforts. Then the sun's turn came, and it commenced to send forth its warmest rays. The traveller began by unbuttoning his cloak, then he took it off and threw it over his shoulder, and finally, as he spied a good shade tree, he threw his cloak on the grass and sat down in the shade. Thus the sun had accomplished that by its warm and beaming rays, which the north-wind was unable to do with all its bluster and harshness.

— Two married people lived in constant strife with one another. The husband complained of his fate to a believer. This one asked him, if they ever prayed together. The man shook his head and said, that he did not think, that his wife would ever agree to do that. One evening shortly afterwards, this man's wife said to him: "I cannot bear to live with you any longer. Tomorrow I will go to the Court and obtain a divorce." The man answered: "Yes, I suppose it is the best thing, we can do." "All right," says the woman, "then we agree to go to Court tomorrow morning?" "I have no objections," he answered, "but I wish to ask one thing of you first, and that is that we do something, which we have never done before — pray together." His wife could not object to this, and so they knelt, and he repeated the Lord's prayer aloud, and he prayed so earnestly that he could not understand himself where his fervor came from. When he came to the fifth petition, his wife could resist no longer, but fell on his neck and asked forgiveness. They did not mention the divorce again. Prayer had driven away the spirit of contention.

Smagtilene paa vandring I

Smagræsene paa vandring II.

En Afrikas søn.

(Fortættelse.)

„Ved du, hvad vi skal gjøre?“ sagde tilfaldt kræmmeren, „vi skal gaa op til Don Vincente, presten ved domkirken; han er en baade lærd og elskelig mand, som vi kan stole paa. Han vil nok kunne sige os, hvad vi skal gjøre.“

Heri var Ulpio enig med ham. Urtekræmmeren overlod butikken til sin kones omsorg, og saa vandrede de sammen op til presten.

16. Skriftefaderen.

Don Vincente var netop den samme prest der var en slegtning af Donna Elvira, og til hvem hun i sin sjæleangst havde skrevet, hvad hendes mand havde betroet hende om Don Xaverios testamentet. Presten kjendte altfor godt Don Karlos; han vidste, hvorledes dette onde menneske forbitrede livet for den ædle Elvira, og nærede den dybeste foragt for ham. Bistnok havde han ikke tidligere vidst, at han var en tyv og bedrager; men han tvilede ikke et øieblik paa, at det var sandt, hvad fruén skrev, og overveiede derfor hvorledes han bedst skulde gaa frem ligeoverfor den samvittighedsløse alkald.

Han besluttede sig tilfaldt til at gaa til alkalden og ligetil tale med ham om sagen. Som prest kunde han uanmeldt træde lige ind i øvrighedspersonens privatkontor. Det var ikke sikkert for, at alkalden blev baade forbausset og forstrækket ved at se presten saa uventet træde ind; thi det er sandhed, at den ugudelige har ingen sand fred, og den onde samvittighed gjør en mistænkelig og urolig.

„Hvad er det, ærværdige herre, som bringer Dem til at træde ind til mig skaffars synder?“

„Det glæder mig at finde Dem i en saa bodfærdig stemning, hvis jeg skal tro paa Deres ord“, sagde presten alvorligt, „thi jeg har da lettere for straks at komme lige ind paa sagen.“

Alkalden blev ligbleg. Han kjendte presten saa meget, at han vidste, at han ikke var af dem, som brugte mange omsøb.

„Tager De for alvor, hvad jeg saaledes bemærkede i en uskyldig spøg?“ sagde alkalden.

„Det er altfor alvorlige ting til at spøge

med“, var sbaret, „og jeg skulde ogsaa være tilbøjelig til at tro, at De kjender Deres egen samvittigheds stemme. Dog derom senere. Ved De, at jeg er en slegtning af Don Karlos Baldes og hans hustrus skriftefader?“

Alkalden nikkede. Blodet strømmede voldsomt til hans hjerte.

„De har sammen med Don Karlos udført en storkestreg. I har røbet Don Xaverios testamente, og I ved, at det vilde koste eder ære, embede og kanske livet, om nogen anden end mig vidste det. I har endnu testamentet, antager jeg! Lad mig straks faa det, hvis De ikke ønsker at blive draget til ansvar. Hvis I viser sand bod, kan De stole paa mig, at jeg ikke skal røbe sagen og bringe ulukke over Dem og Don Karlos, hvilket I begge vel kunde have fortjent.“

Ordene blev talte paa en maade, som om der ikke kunde være tale om nogen indvending, og de gjorde ogsaa et oberordentligt indtryk paa alkalden. Han faldt paa knæ og hævede bønfsaldende hænderne mod Don Vincente.

„Naade, naade!“ raabte han.

„Ja, saafremt De ikke allerede har brændt testamentet. Men hvis De virkelig har brændt det, maa jeg søge at tage sagen paa en anden maade og enden vil forbaabentlig blive, at to forbrydere faar den straf, som de saa ærlig og redelig fortjener.“

Ved disse ord styrte alkalden op, som om han skulde være stukket af en giftig slange. Han skyndte sig hen til et skrin, hvor han aabnede et hemmeligt rum og tog frem et dokument, som han rakte presten, idet han sagde: „Her er det.“

Don Vincente gennemlæste hurtig dokumentet; baade haandskrift og segl var vidnesbyrd nok om dets ægthed; her var det virkelige, uforsfalskede testamente, og i dette havde den afdøde bestemt, at Don Karlos ikke skulde arve det ringeste. Saa meget havde ikke den onde mand fortalt sin hustru.

Don Vincente sat dokumentet i lommen.

„Men det er ikke alt“, sagde han. „Hvor er negeren Simons fribrev, som er kommen væk. Ogsaa dette er De uden tvil i besiddelse af.“

„Nei, deri tager De fejl“, svarte alkalden. „Det er sandt, at det laa ved siden af testamentet; men mens Don Karlos ikke

hadde mod til selv at brænde testamentet og derfor gav mig det, for at jeg skulde gjøre det saa kastede han fribrevet hen i en kurb, hvor der laa en del andre papirer, som han vilde brænde. Om han har gjort det, ved jeg ikke; men jeg tviler ikke et øjeblik derpaa.

„Har De læst det?“

„Ja!“

„Godt, saa skal De komme til at optræde som vidne i sagen. Men en ting siger jeg Dem: vogt Dem for at afvige en fodsbred fra sandheden, ellers — ja De forstaar?“

Med disse ord greb presten sin store bredbremmede hat og gik uden at bryde sig mere om alkalden, som han efterlod i dødelig sambittighedsangst.

Da Don Vincente kom hjem, fandt han et ilbud fra Donna Elvira, som ventede paa ham. Hun fortalte, hvad der var hændt, hvorledes Simon var sængslet, skjønt han havde fraraadet voldsomheder. Hun bad presten om at paaskynde sine undersøgelser; hun haabede, at det kunde lykkes ham hos alkalden at faa udleveret Simons fribrev. —

Den ærbørdige prest forstod efter dette, at det hastede og indsaa, at han maatte skynde sig personlig rejse til Rio grande Sul, den by, hvor Simon var sængslet. Bisknen havde han intet fribrev, men i testamentet var der bestemt en betydelig gave til den frigivne Simon. Dette var dog et bevis af ikke ringe betydning.

Don Vincent lod derfor straks sin tjener falde og bad ham sørge for, at alt blev gjort istand til reisen. Men inden presten var kommen affted, blev der meldt ham, at der var en hvid og en neger, som endelig vilde tale med ham, og som ikke paa nogen maade kunde vente. Han likte ikke at blive heftet paa denne maade, men som prest vovede han ikke at sige nei, naar der var nogen, som saa esterlystelig forlangte at faa tale med ham. De to mænd fik tilladelse til at træde ind. Det var Ulpio og urtekræmmeren.

Snart havde urtekræmmeren fortalt alt, og Ulpio rakte den forbaufede prest fribrevet. Denne slog hænderne sammen og udbrød:

„Herre, hvor uransagelige er dine domme og dine veie usporlige!“

Snart efter sad han i den med fire muldhr forspændte vogn og kørte til den nævnte by med Simons fribrev i lommen.

17. Et retsforhør.

Don Vincente naaede frem, netop som der var retsforhør i Rio grande Sul. Han gik straks hen i retslokalet og forlangte at blive ført ind. Snart stod han ansigt til ansigt med Don Karlos og hans faged samt de anklagede.

Don Karlos bleguede, da han saa presten. Hans sambittighed slog ham, og hans angst var saa stor, at han skjalv og maatte støtte sig mod skranken for ikke at falde om.

Retten's præfident, der var anseet for at være en hæderlig, alvorlig mand, spurgte presten, om han havde noget at fremføre, som kunde have indflydelse paa processens gang.

„Ja, det er vist“, var svaret, „skjønt det nærmest vedkommer den anklagede neger Simon, som denne herre“ — han pegede paa Don Karlos — „med urette behandler som sin slave. Han er frigiven af Don Xaverio og i den afdødes testamente, tildelt en ikke ubetydelig arv. Jeg ved“, fortsatte han, „hvor umenneskelig Don Karlos har mishandlet ham, og det maa blive rettens pligt at tage sig af den sag. Don Karlos Baldes har behandlet sine slaver saa grusomt, at de holdt paa at danne en sammensværgelse imod ham. Simon vilde berolige dem, og til tak derfor har Don Karlos bragt ham paa de anklagedes bærk.“

Dommerne saa først paa hverandre og derefter hen paa Don Karlos, mod hvem denne mand, som var en kirkens tjener og hans egen slegtning, vovede at fremføre saadanne beskyldninger. Han var som sønderknust. Dog søgte han at mande sig op, da han blev spurgt, hvad han havde at svare. Med skjælvende stemme begyndte han:

„Det er løgn, at Simon er fri. Han har intet fribrev. Det er ligeledes løgn, at Don Xaverio har testamenteret ham noget; der findes ikke noget testamente efter min afdøde slegtning.“

(Forts.)

Smaagrifene paa vandring.

(Med to billeder.)

Svorledes døren til grisehuset var gaaet op vides ikke. Det var nogen, som mente, at en eller anden havde været ondskabssuld nok til med vilje at jætte den op; men det rimeligste var vel, at pigen ikke havde lukket den ordentlig efter sig, og at det derfor var lykkes grifene selv at komme ud — alle de seks smaagrise, som var derinde.

Enten det nu var gaaet for sig paa den ene eller anden maade, saa var det ialfsld sikkert, at grifene kom ud, og det værste var, at ingen saa det. De kunde derfor uhindret drage ud paa vandring. Hjemme paa gaarden var der ingen moro at være; der vilde de snart blive jagne ind igjen; det var derfor bedst at komme væk jo før jo heller. Og saa vandrede de i lang række henad en sti til nabogaarden. Det var i grunden mere end almindelig stikkelige griser; thi istedetfor at løbe midt ud i ageren, holdt de sig pent til stien og gjorde ingen gaffaber. De bare gryntede veltilfreds i glæde over den uvante frihed.

Tilslut var de fremme ved nabogaarden, og den forreste af dem stikker hovedet ind ad nærmeste dør i udhuset. Men der kom den vel til at bolde forstrækkelse! Der holdt nemlig en hel del hundehvalpe til; de havde

endnu aldrig i sit liv seet en gris og blev saa forstrækkede ved synet, at de flygtede, saa hurtigt de kunde, og peb og streg af rædsel.

Rattepus sad oppe i en høtrybde og frydede sig over de smaa hundens stræk; men ogsaa den var i grunden bange for grisen.

Men var hundehvalpene rædde for grisen, saa var det ikke saa ganske sikkert for, at den unge gris sølte sig saa svært modig ved synet af alle hundene. Den blev staaende en stund og se paa dem, men foretrak derefter at gaa ud igjen til de andre smaagrise.

Og saa vandrede grifene videre. Atter kom de til en slags dør eller port, som stod aaben, og de tittede nysgjerrig ind. Her holdt netop naboens tre børn paa at lege. De legte kjøretur og indbildte sig, at de reiste om i fremmede lande og saa baade det ene og det andet. De reiste gennem Amerikas prærier og saa baade indianere og høfler, de reiste i Indien og saa baade tigere og krokodiller. Men hidtil havde de blot seet alt sammen i sin egen indbildning, og de blev derfor høist forstrækkede, da de saa virkelig levende dyr nærme sig, om det end ikke var andet end grise. I en lynende fart kom de af vognen og styrkede ind i kjøkkenet for at fortælle, hvad de havde seet.

Opløsning paa billedgaade i nr. 45.

Bods er en lystby i Nordland.

Billedgaade.

